

ратівського — про українсько-російські, розвідка Костянтина Сігова про певні характеристики політичної теорії Драгоманова, Олександра Архангельського — про імперську містику в Росії початку минулого століття та ін. — ось, сказати б, тематичний кристал проблеми, що його обертали учасники семінару.

Впадає в око не лише добрий академічний тон робіт, але й їхній "добрий тон" у звичайному розумінні, яке вимагає граничної інтелектуальної та іншої коректності довкола тем, які в неакадемічному середовищі просто вибухають.

Рецензований зошит — високофаховий розділ молодого французької і французько-швейцарської україністики.

Jews and Slavs. Volum 5. Jews and Ukrainians. Jerusalem. 1996.

Історіографія, слідом за власне історією, зосередилася передовсім на нескінченній номенклатурі єврейсько-українського ніби нескінченного ж "неувзаємнення". Насправді, поряд з останнім, обидва етноси нагромадили величезну кількість доброякісних культурних контактів, що їхню суму бодай почасти віддає черговий том вельми авторитетної єрусалимської серії. У десятках жанрів і форм ізраїльські та українські автори досліджують ті контакти - від незліченних біблійних алузій української культури (особливо цікаві студії ізраїльського шевченкознавця В.Радуцького, спостереження київської авторки І.Бетко над біблійними рецензіями в українській поезії на зламі віку) до добрих архівних розвідок про юдейську науку на Україні у ХІХ столітті (Йоханан Петровський, Наталія Банчик, Ірина Сергєєва, Захар Давидов).

Високий рівень видання — очевидне похідне від зусиль українського академіка Вольфа Московича, який є водночас і єрусалимським професором й одним із найцікавіших славістів сучасності.

Сергій Леп'явко. Козацькі війни кінця ХVІ ст. в Україні. Сівержніска думка. — Чернігів. — 1996. — 284 с.

Чернігів доби Лазаря Барановича мав свої "чернігівські Атени" — гурток барокових інтелектуалів найвищого класу. Затим про "чернігівські Афіни" зговорили наприкінці... 1910-х, які, попри катастрофу (а чи навіть завдяки їй) зібрали тут групу українських та російських інтелігентів знов-таки світового класу. Від сім'ї

Могилянських до Леоніда Митьковича, єдиного, хто вцілів із тих "Чернігівських Афінів"...

І от — добрий академічний і навіть поліграфічний сигнал нового сіверянського відродження. Монографія Сергія Леп'явка надзвичайно цікаве уже самим дослідженням самої генези козацько-польського конфлікту, вельми далеким од його наївної романтичної міфології: "На мою думку, ключем до розуміння генези козацького стану є той факт, що воно сформувалось як стан привілейований" (с. 28). Така травма народження славнозвісного стану видається справді-таки добрим морфологічним "ключем" до всіх подальших його історичних "аватар". Добра академічна і спеціально аналітична культура монографії — добрий знак утворення нового чернігівського інтелектуального пейзажу.

Юрій Ілленко. Парадигма кіно. Segal Representative: Quirk and Tratos Las Vegas. Nevada. — | р. | 382 с.

Автор — оператор-постановник великого українського фільму "Тіні забутих предків" і режисер-постановник так само великого фільму "Криниця для спраглих". Теоретизування практика такого класу було б цікавим, якби навіть не вдалося. Тут воно не просто вдалося: Юрій Ілленко до постулатів, що їх фахове кінознавство досягло шляхом незрідка нудного абстрагування, йде ходою художницькою, визивно артистичною — за стилем, за підкреслено прагматичною аналітикою-морфологією, ба, навіть за гумористичною інтонацією. По суті, це перший український підручник з кінорежисури, жанрово ще поєднаний з кінознавчим трактатом, якщо пригадати вираз великого француза Андре Базена, про "Онтологію кіно".

Отож, студентів київського факультету кіномистецтва (до речі найдавнішого у Європі — він існує з гетьманської осені 1918-го) можна привітати з появою цього незвичайного кінокурсу унікального за своєю генезою та способом авторського мислення — у контексті всього світового кінознавства. Можна з появою цієї книги привітати і народного депутата Михайла Косіва, який - у високій якості "Голови Комісії з питань культури і духовності" — публічно запропонував закрити згаданий кінофакультет як "зросійщений": "Парадигма кіно" у третій своїй частині написана російською мовою та ще й доброю.

Чому чимало "українських діячів" усіх кольорів політичного спектру починають тут свою кар'єру з того, з чого починав щедрінський Угрюм-Бурчєєв, який вїхавши до Глупова, "сжег гимназию и упразднил все науки"?!
 С. 382